

KHÔNG CÓ GA XUỐNG

Hiền nhìn Hà bằng con mắt thoáng nghe ngờ. Hiền định hỏi bạn nhưng lại thôi. Chắc nhà nó có chuyện gì? Làm sao nó từ Hà Nội xuống mà lại đưa mấy gói quà mua ngay tại Nam Định này. Và nó còn lạ gì mình rất thích thứ ô mai chua ngọt nổi tiếng ở Hàng Đường nữa. Tuy thân nhưng có đến hàng năm không viết thư cho nhau. Cuộc đời người đàn bà bận bịu lắm. Nào hầu chồng... hầu con. Những chuyện tình cảm thời con gái đã chết, chết rất sớm, đến mức chẳng ai buồn nhắc đến nữa. Chúng thường được coi như những trò rở dại tuổi trẻ. Mà nào hai đứa đã già gì? Hình như sau khi lập gia đình người đàn bà đã nhanh chóng bước sang tuổi khác...

Vào thời buổi cơ chế thị trường này... người ta hì hụi kiếm tiền như điên..., ai có thì giờ đâu đi hàng, không phải.... nhớ mình thì nó đã mua ô mai Hàng Đường... đã không mua thứ quà địa phương tặng bạn một cách vô tâm đến mức gần như bất lịch sự.

Mà từ khi đi học, Hà vốn nổi tiếng là một tâm hồn cứng rắn... Một cơn động đất nào vừa mới xảy ra?...

Thanh toán nhanh chóng xong bữa cơm tối, hai đứa rủ nhau đi chơi phố, như thời trẻ (tuổi cả hai đứa cộng lại mới ngót ngét 60 mà sao xa xôi thế!)

Hiền hỏi Hà:

- Mà xuống đây có việc gì?

Hà cười:

- Tao cũng chẳng biết... Tao như con chim không có tổ.

- Mà bán nhà rồi à... Được bao nhiêu?

- Nhà có phải chỉ là chỗ ở đâu... Tao đã làm đơn xin ly dị, nhưng Sơn không chịu ký.

Hiền tròn tròn mắt.

- Ly dị... Mà điên à... Bao nhiêu đứa ao ước như mày không được... Vợ một người nổi tiếng.... Hay nó có bồ bịch?

Hà lắc đầu:

- Tao chưa đến nỗi xuống cấp, phải ghen với bồ bịch của chồng.

- Thế thì sao? Sơn nó yêu mày lắm cơ mà...

Hà cười buồn bã:

- Trước tao cũng tưởng thế.

- Thôi, đừng giấu tao nữa.... Sơn yêu con nào?...

- Tao không giấu mày đâu.... Sơn chẳng có tâm đâu mà yêu ai... anh ta chỉ yêu bản thân mình... Nhà tao đã trở thành một mini ôten... Suốt ngày khách khứa, suốt ngày bạn bè, rồi những kẻ hâm mộ..., ăn uống, rượu chè ầm ĩ....

- Nghệ sĩ phải như thế chứ.... Mày cổ lỗ quá...

- Nào họ có bàn chuyện nghề nghiệp. Hết bốc nhau một cách lỗ bịch, lại mặt sát nói xấu người khác, rồi lại uống rượu, nôn mửa cả ra nhà....

- Sao mày không nhắc nhở Sơn?

- Nhắc nhở quá đi chứ... Nhưng lần nào Sơn cũng khó chịu: "Em cổ hủ quá... Nghệ sĩ là phải vậy..."

- Thì mày đã là vợ của một người nổi tiếng....

- Tao lấy chồng.... chứ tao có lấy cái mác nổi tiếng của Sơn đâu... Sơn không biết rằng tao cũng có một công việc, có những hoài bão, tao cũng cần có một cuộc sống riêng dù hết sức nhỏ bé của mình.

Hai người đi im lặng....

Trời bắt đầu mưa phùn....

Không thể ở nhà Hiền lâu hơn, Hà định lên tàu trở về Hà Nội. Nhưng cứ nghĩ đến "về nhà", cô lại sợ. Không biết ở nhà đang có mấy người khách? Con cô có phải đi ngủ nhờ không? Nhà cô hầu như không có kỷ niệm về những bữa cơm gia đình, không có chỗ riêng tư cho cô. Lúc nào cũng ồn ào, náo nhiệt, công cộng như một sân khấu với một vở diễn lặp đi lặp lại quá nhiều.

Nhưng đi đâu bây giờ?

Hay mình cứ đi đại đến một chỗ nào đó vài ngày đã. Cơ quan thông cảm đã cho phép cô nghỉ một tháng không ăn lương.

Nhưng cô không dám ở với bố mẹ lâu, sợ khó giấu được chuyện.

Còn những một tuần nữa mới hết tháng nghỉ.

Trong đời một con người có lẽ thời gian là thứ vi trùng khó diệt nhất.

Sau một đêm ở khách sạn như một kẻ vô gia cư giữa đất Hà Nội, hôm sau cô chọn đi chuyến tàu sớm nhất. Lên tàu, cô tìm cho mình một chỗ sát cửa sổ.

Cô sốt ruột chờ tàu rời ga. Rồi cuối cùng nó cũng ịch chuyển bánh.

....

Cô háo hức nhìn: một vùng đất mới lạ cô chưa một lần qua.

Tàu đến ga đỗ đầu tiên

Có nhiều người lên.

Hình như cách hành khách lên tàu ở đây cũng khác cách những hành khách lên tàu ở chuyến tàu cô thường đi: Họ không thùng to thùng nhỏ, không sấn xỏ, không sát khí đằng đằng. Ở đây cái gì với cô cũng lạ, cũng mới....

Cô vẫn mãi miết nhìn ra ngoài.

Gió thổi lảng lảng thoải mái.
Mấy con bò lững thững nằm trên bãi cỏ non nhai lại một kỷ niệm.
Xa xa, lũy tre đứng thanh thản dưới một vòm trời xanh vô tận. Đám mây trắng rong chơi như tuổi trẻ.
Cô bỗng ước con tàu cứ đi... đi... đi mãi....
Ga thứ hai.
Ga thứ ba... Có người xuống.
ít người lên.
Đến trưa, đói, lấy bánh mì ra ăn, cô mới hoảng hốt không biết rồi mình sẽ xuống đâu?
Mà con tàu thì đã náo nức kéo còi vì sắp đến ga cuối.
Hành khách hơn hớ chuẩn bị túi áo để xuống ga. Nhiều người thò cổ ra cửa sổ í ới gọi người chờ đón mình.
Cô uể oải đến chỗ bán vé.
Người bán vé hỏi:
- Chị mua vé về Hà Nội?
Chẳng hiểu sao cô bỗng buột miệng:
- Không, tôi mua vé đi Hà Nội....

1995